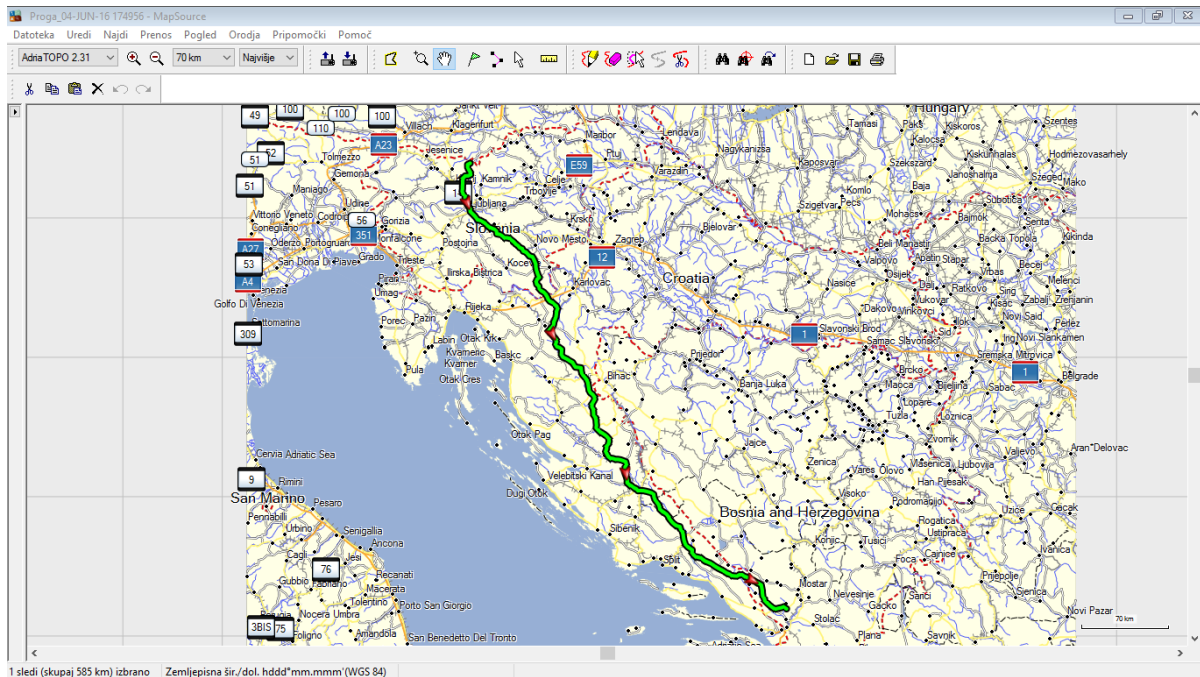

Kolesarjenje Jezersko – Medžugorje 1.-4.6.2016

Lansko leto smo poskusili prekolesariti razdaljo v enem dnevu. Organizator je bil žal že pokojni Bojan Udovič. Od vseh udeležencev jo je uspelo prekolesariti samo trem (med njimi tudi Bojanu). Na koncu je padel dogovor, da se drugo leto dobimo ob 17:30 na istem mestu v Medžugorju, samo potovanje si organizira vsak sam.

Letos smo se tega lotili trije člani društva Polet (dve članici in en član).

1. etapa: Zg. Jezersko – Žužemberk - Vinica, 161km, 1046m višine

Prvi dan sva začela z Damjano na domačem dvorišču. Pogled v nebo je obetal nekaj dežja, vendar informacije iz doline so bile optimistične. Po petih kilometrih sva že oblačila pelerine in protektorje (Damjana še z vrečkami). V Šenčurju sva se že znebila dežnih oblačil in se optimistično podala naprej. V Šentvidu se pojavijo ponovno kaplje dežja. Že rutinirano se oblečeva in odpeljeva naprej. V Šiški pa kot da je konec sveta – padalo je kot iz škafe – pogled nazaj k Damjani in napol razpadlim vrečkam na čevljih je prinesel odločitev – do Extremvitala pri Tivoliju in nakup dežnih protektorjev za čevlje. Moja pelerina je spuščala na vseh možnih koncih in nisem vedel kaj naj naredim – na koncu sem se znebil denarja in odšel iz trgovine z nakupom nove pelerine in protektorji. Kasneje se je pokazalo da je bila to najboljša investicija na celi poti. Tako opremljena se odpraviva naprej in kmalu iz Ljubljane sva dežno opremo pospravila. V Grosupljem sva planirala daljši počitek – ker je bilo lepo sončno in vetrovno vreme je Damjana naredila malo »žehte«. Moko opremo je obesila po ograji in jo posušila.

Po kosilu veselo naprej in seveda malo pred izvirom Krke seveda dež. In pada do Žužemberka, kjer pije čaj da se ogrejeva, pada naprej do Dolenjskih toplic in končno se umiri. Potem pa Uršna sela – pravijo da ni tako hudo kot Črmošnjice – nisem prepričan. Končno spust proti Črnomlju, kjer sem pametnejši od Garmina in zgrešim bližnjico – komentarjev Damjane ob morebitnem ponovnem vzponu po 15% klancu ne bom omenjal. Vendar sem se s pomočjo domačinov rešil. V Črnomlju se nama pridruži Nuša in po okrepčilu krenemo proti etapnemu cilju v Vinici. Prespali smo v prijetnih kolesarskih hiškah v kampu Kolpa.

2. etapa : Vinica – Plitvička jezera - Udbina, 145km in 1950 višinskih metrov

Po zajtrku smo se odpravili proti Plitvicam. Izogibali smo se glavnim cestam in ob dokaj normalnem prometu smo kar hitro napredovali. Krajši postanek za pijačo Tounju in naprej. V Plaškem malica za vzpon na Kuselj.

Lep vzpon, vreme pa seveda – deževno.

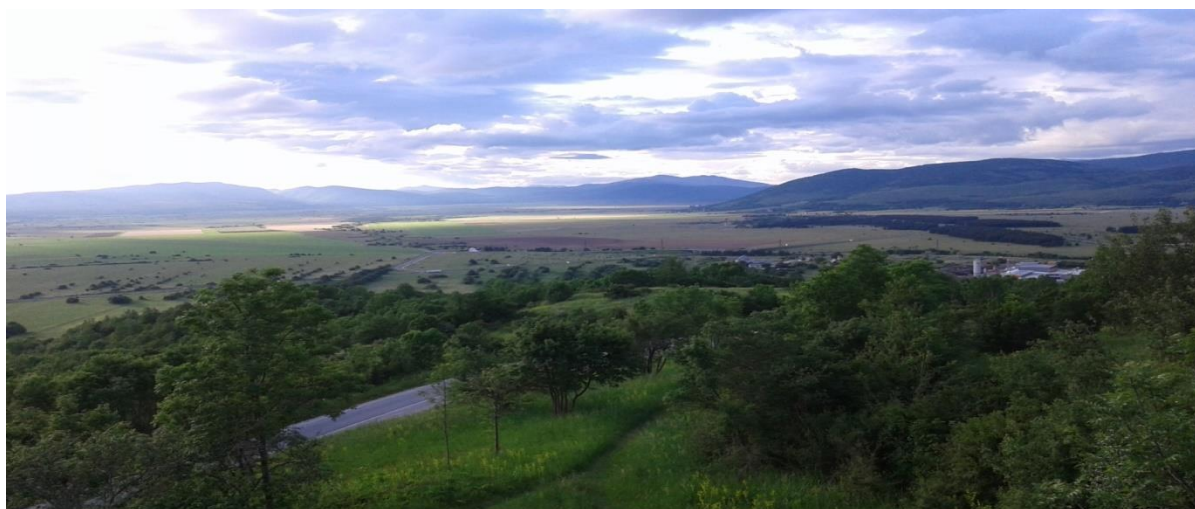
Končno.

Sedaj pa veselo v dolino. Na vzponu nazaj v vas Plitvice se odpre pogled na slapove.

Žal je ta cesta precej prometna, vendar zaenkrat dokaj varna in široka. To smo videli kasneje. V Plitvicah okrepčilo in naprej proti Udbini. Promet se je povečeval iz minute v minuto. Pravi konvoji »šleperjev« priletijo mimo brez obzirnosti. Vzpon pri Bjelempolju je zlomil Damjano – kamion jo je praktično odpihnil. Po predahu in pomiritvi se odpravimo naprej – vozim po stranski črti – levo kolesnica globoka 20 cm, desno bankina nižja za 30 cm ali pa je sploh ni – kamioni pa drvijo. Da se zadeva ne konča tako enostavno začne pihati močan prsni veter, nato pa značilen »plenk«- pa je šla še špica. Kolesarim naprej do prvega izogibališča, kjer se praktično sesujem –komaj še stojim. Pojem vse kar vidim, odstranim špico in spustim prva zavoro in odvijugam naprej. Cilj je pred očmi, samo te ceste, vetra in kamionov ni konca. Ko se le prebijemo do odcepa pa tabla 2 km 7% klanca. Privlečem se do vrha, poslikam malo razgled in poslušam hrumenje tovornjakov v dolini. Kmalu za mano prisopihata še Damjana in Nuša.

Prenočišče je v prijetni hiški. Gospodinja nam zakuri v kaminu in kmalu smo se pogreli. Bili smo na višini 835 m in temperature so bile kar nizke. Na večerjo bi morali kakšen kilometer v dolino, vendar se nikomur ni dalo pešaćiti nazaj v hrib. Višincev je bilo dovolj. Najtežja etapa na poti – predvsem pa zadnjih 20 km psihično napornih zaradi prometa.

3. etapa : Udbina – Knin – Sinj, 157km, 1233 višinskih metrov

Zjutraj štartamo v hladno vendar lepo jutro. Dolg spust nas malo razvadi ampak tudi hitro strezni nov vzpon. Vendar kmalu veselje – dolg spust v Gračac, kjer si na soncu privoščimo kavico.

Nadaljujemo po glavni cesti, ki ni bila prometna – očitno gredo kamioni zvečer po robo(ali pa jo pripeljejo) in se zjutraj vračajo nazaj. Kmalu nas pričaka vzpon proti Otriću. Nič ni manj strm kot lansko leto. Na vrhu se odločim za varianto po glavni cesti, čeprav sam imel v planu levo ob železnici – žal zopet oblaki nad predvideno traso. Spuščamo se proti Kninu ko nas z vseh koncev obkolijo črni nevihtni oblaki. Strele sekajo proti tlom, pred nami je bila že očitno nevihta, sedaj pa se samo vse skupaj vrtinči.

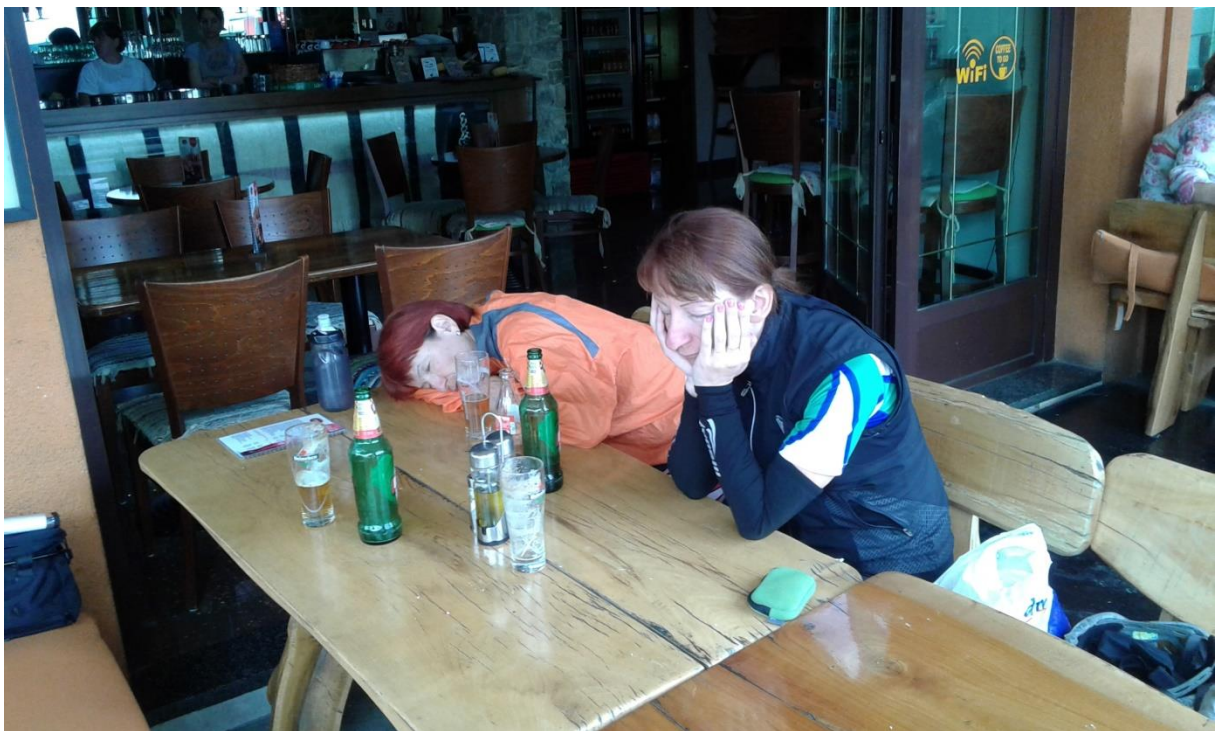
Punci pa v sproščenem čveku kot da ni nič – nato kratka komanda: gasa! In zadaj nekje slišim komentar: Zdaj pa misli zares.

Ko se v Kninu usedemo, zagrmi in se ulije – sedaj pa je tudi njim všeč da sta suhi. Sledi močno kosilo in krepičen spanec.

Pasji potepuh čuva(spi)Nušino kolo.

Pili sta brezalkoholno pivo – da ne bi kdo kaj pomislil glede na sliko.

Ko se je zloilo se odpravimo naprej. Namesto na glavno cesto se odpravimo po makadamski cesti, ki jo je izdelal še Napoleon. Sledimo reki Krkić , katera kasneje v Kninu postane reka Krka.

Idilično vožnjo navkreber zmoti samo metrski gož, ki se je zleknil skoraj čez celo cesto. Počasi se je odločil da se nam umakne in tako nadaljujemo vzpon.

Žal je tega idiličnega vzpona kmalu konec. Punci malo godrnjata zaradi slabšega makadama na koncu, ampak je bil vsaj mir.

Pot namesto po levi strani Peruškega jezera nadaljujemo po glavni cesti. V trgovini sem izvedel da je del poti ali vsaj večji del makadamski in nisem upal tvegati upora. Če sem iskren, sta me gladko

zavrnil in določili traso. Srečo smo imeli da ni bilo prometa in dokaj hitro smo bili v Sinju. Žal sem sobo rezerviral na precej strmem koncu, ampak je bil razgled lep.

4. etapa : Sinj – Grude – Medžugorje, 122 km, 911 višinskih metrov

Zjutraj sem si privoščil bolj športen zajtrk. Da ne bo vsako jutro meso.

Posledice so vidne. Po vzponu iz Trilja

sledi izčrpanost in končno malica, ki sem jo navajen.

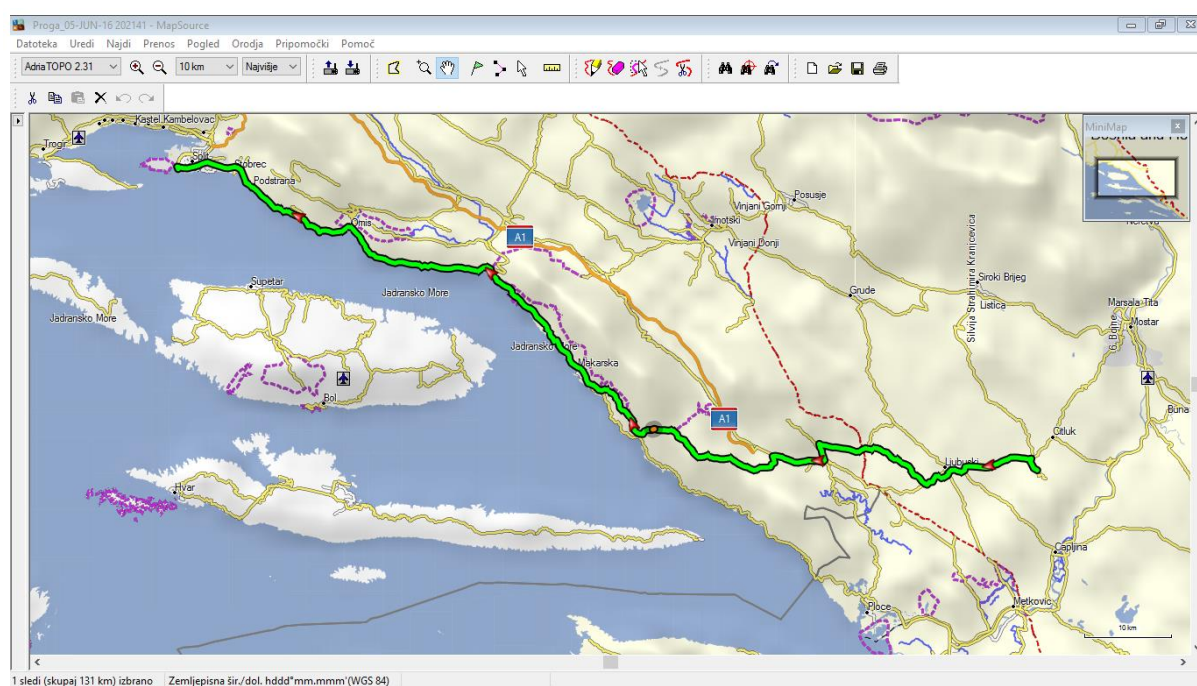
Sledi lepo kolesarjenje proti spustu v Imotski.

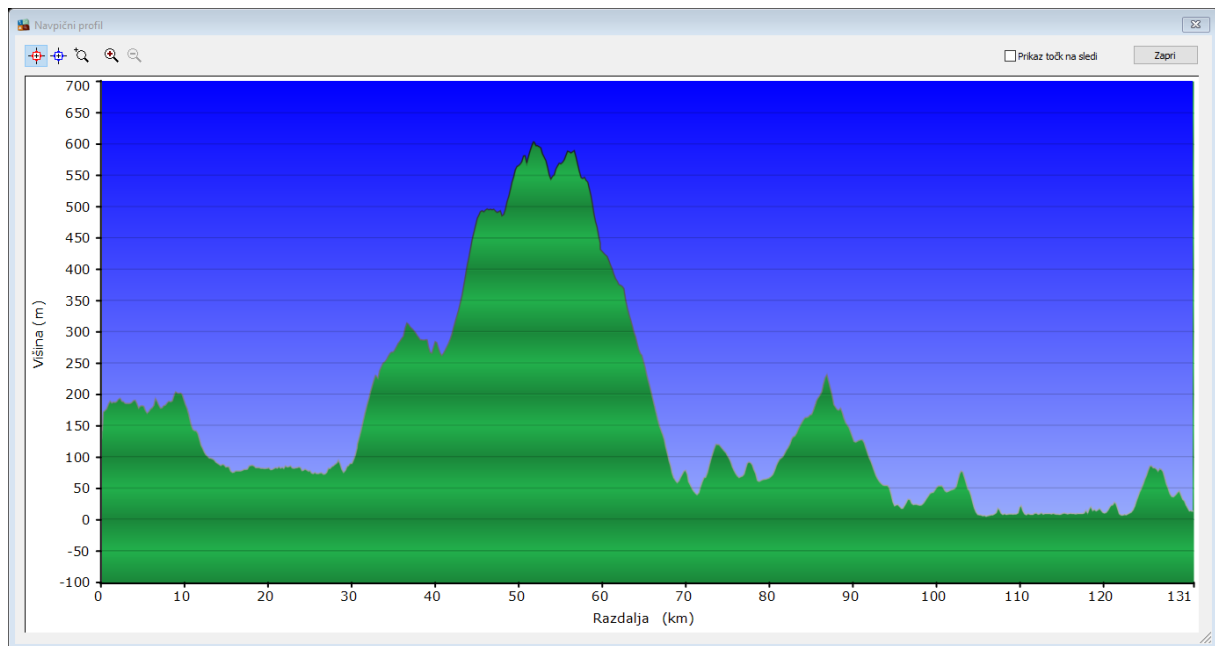

Nato v Grude in do Klobuka, kjer se srečamo z našimi, ki so prihajali po Bosanski strani. Sledi še 20 km do cija v Medžugorju. Bil je edini dan brez dežja. Tu se za Nušo konča potovanje s kolesom. Z ostalimi se vrača s kombiji v Slovenijo drugi dan, midva pa nadaljujema proti Splitu.

5. etapa: Medžugorje – Vrgorac – Split, 131 km, 1345 višinskih metrov

Zjutraj po maši in zajtrku se odpraviva proti Splitu. Trasa dokaj zahtevna. Kilometrov malo manj, vendar kar nekaj višincev. Vzpon v Vrgorac je bil zahteven vendar je šlo v redu. Tu si privoščiva malico. Vreme okoli naju se je začelo na hitro spreminjati. Ko pridem iz trgovine, me Damjana pomiri da ji je domačin zagotovil da ne bo dežja. Ko se odpraviva naprej po desetih minutah poči in se usuje. Ko se napraviva v pelerine, sva že mokra. Lije kot iz škafe, voda stoji na cesti in se ne more odtekati. Goniva in ne vidiva pet metro naprej. Sva na čistini – zgoraj gora, spodaj ograja in prepad. Pripelje se avto in naju brez milosti zalije kot da ti škaf vode pade na glavo. Pljujem toplo vodo iz ust in spiram oči, noro. Čez kilometer se stanje umiri in posije sonce. Neverjetno.

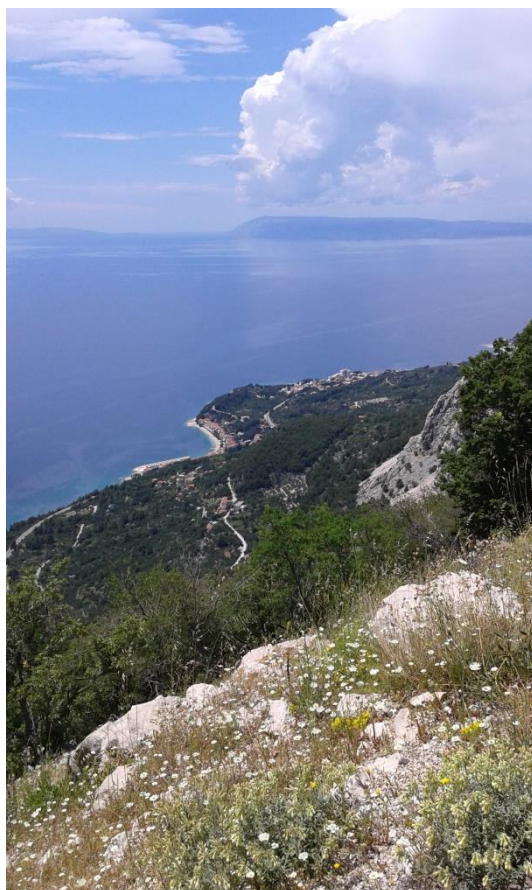

Sledi vzpon preko Dugih njiv in Papičev. Poleg klanca močan veter v prsa. Še takrat ko je samo nekaj % naklona ne moreš obračati pedal.

In končno spust do Makarske. Čista uživancija. Dobrih 500m spusta, krasen razgled.

Sledi krajši oddih. Po eni uri se odpraviva naprej. Ugotavljam da mi kolo poplesava in ugotovim, da sem pozabil pripeti torbe. Vendar ni še v redu. Pogled nazaj mi govori da je nekaj narobe z zračnico. Samo ne da bo treba menjati. Vzamem pumpo in dopumpam gumo. Zadeva miruje. Nadaljujeva pot.

Vsakih 15 km ponovim postopek, ampak do Splita bo že. Žal nisva imela časa pogledati Omiša ,

ker so v ozadju že spet grozili dežni oblaki. Hitiva proti Splitu, vendar telo naju ustavi 15 km pred ciljem. Obvezno je bilo treba jesti. Ko se tako v miru najeva, se nama tudi dež ni zdel več tako grozen. Vožnja v mesto Split pa je bila stresna. Na vsem lepem se iz enopasovnice najdeš na dvopasovnici – kot da bo se v Ljubljani našel na obvoznici. Noro, beživa iz pasu na pas, iščem izhod, vendar cel klanec moram ostati na tej hitri cesti. Končno vidim križišče in zapeljem dol s ceste. Presenetljivo ni niti en voznik potrožil, dajali so nama prednost, res uvidevno, ampak stresno. Moram doma še enkrat preučiti karto Splita.

Po prebijanju po pločnikih in iskanju železniške postaje sva končno na cilju. Kupiva karte za vlak in se pripraviva na odhod.

Števci:

Garmin DAKOTA - 713km

Garmin Edge – 725 km

Sigma – 762km

Višinskih metrov – 6390m

Kolesa:

Nuša cca 20 kg

Damjana cca 30 kg

Roman cca 35 kg

Na sliki žal ni naših dresov, ker jih punci še nimata. Jaz pa sem slikal.

